

Το έργο της Αντιγόνης Κεφαλά

Ο Ζωγράφος
και συγγραφέας
Γιώργος Μιχελακάκης

Ο Κόσμος δημοσιεύει σε συνέχειες, το βιβλίο του Γιώργου Μιχελακάκη: «Η Ελπίδα σε Κρίση, Κουλτούρα και Τέχνη στην εποχή της παγκοσμιοποίησης» που εξετάζει τη διαδρομή των Ελλήνων μεταναστών της Αυστραλίας, στην τέχνη, κατά την περίοδο από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι της ημέρες μας.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε το 2017 από τις εκδόσεις ΕΟΘΗΝΟΝ. Όποιος επιθυμεί να παραγγείλει το βιβλίο μπορεί να επικοινωνήσει με τον συγγραφέα στα EMAIL gmichelpaint@gmail.com ή eothinon@gmail.com. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να στείλετε email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

Επίσης θα δημοσιεύσει το Max The Confession of a Cat, όπου μια μαύρη γάτα – που όμως είναι απογοητευτικά εξημερωμένη αν τη συγκρίνουμε με τα ζώα του Bulgakov – σχολιάζει την μεταναστευτική ζωή σε μια ήπια γειτονιά του Σίδνεϊ.

Μέρος ξ'

Η δομή και το στυλ, γ

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως η ελευθερία που κατακτά εδώ το υποκείμενο, σχετίζεται με την ελευθερία που χαρίζει το φαντασιακό όταν αυτό οδηγεί στην τέχνη. Η Μελίνα πληγωμένη από έναν δημόσιο χώρο προβληματικό, θα μάθει να αναζητά την ελευθερία στο καταφύγιο που προσφέρει η τέχνη. Διότι στα χαρακτηριστικά της, περιλαμβάνεται ο «άνεμος» και η «τρυφερότητα», στοιχεία που πλέον έχουν χαθεί από τον δημόσιο χώρο.

Τη δεκαετία του 2000 η Κεφαλά θα δημοσιεύσει το Summer Visit, που περιλαμβάνει τρεις ιστορίες, από τις οποίες στο Intimacy αναδεικνύεται όλη της η στιλιστική ιδιορρυθμία, με τις υποβλητικές εγγραφές ενός εσωτερικού χώρου.

Επίσης θα δημοσιεύσει το Max The Confession of a Cat, όπου μια μαύρη γάτα – που όμως είναι απογοητευτικά εξημερωμένη αν τη συγκρίνουμε με τα ζώα του Bulgakov – σχολιάζει την μεταναστευτική ζωή σε μια ήπια γειτονιά του Σίδνεϊ. Θα δημοσιεύσει ακόμα ημερολόγια με τίτλο Sydney Journals, στα οποία μέσα από δέκα κεφάλαια καλύπτονται ημερολογια-

κές σημειώσεις τριάντα περίπου χρόνων. Τα Ημερολόγια του Σίδνεϊ, περιέχουν κείμενα αποκαλυπτικά για την εμμονή της Κεφαλά στον πολιτισμό, τη γλώσσα και τη φύση. Παράλληλα αποκαλύπτουν και την αποδοχή της, για την πολιτική θέση της τέχνης μέσα στην κοινωνία. Η Κεφαλά, αν και έχει οδηγηθεί όπως όλος ο μοντερνισμός στην διερεύνηση της «εσωτερικής εμπειρίας», ως αποτέλεσμα μιας ελλειμματικής δημόσια σφαίρας, δεν έχει παγιδευτεί στην ψευδαίσθηση, πως η κατάκτηση ενός τέτοιου αυτόφωτου σταθερού σημείου, τοποθετεί τον εαυτό σε προνομιακή θέση προς την εξωτερική πραγματικότητα. Η διερεύνηση της εσωτερικής εμπειρίας που συστήνει ο Patrick White, και στην οποία αναφέρεται η Κεφαλά δύο φορές στα ημερολόγια, δεν υπονοείται ως μια πράξη με την οποία η ψυχολογική διερεύνηση του εαυτού, θα το συμφιλιώσει παθητικά στον δημόσιο χώρο. Η εσωτερική διερεύνηση αν και αναπτύσσεται από τον μοντερνισμό, ως στρατηγική διάσωσης του υποκειμένου εφόσον παραμείνει μια ατομική υπόθεση, είναι αναπόφευκτα διαχειρίσιμη από τον πολιτιστικό θεσμό, ο οποίος την εμπειρία την μετατρέπει σε δημόσιο θέαμα, μια άκρος καθαρά πολιτική εργασία για την αναπαραγωγή του κοινωνικού. Στα Ημερολόγια του Σίδνεϊ, η μετατόπιση της τέχνης από ατομική

εμπειρία σε δημόσιο θέαμα, σχολιάζεται ποικιλότροπα, αφήνοντας πάντα μια αίσθηση πικρίας για το ότι τελικά, αυτό που πραγματικά διασώζεται, δεν είναι το υποκείμενο αλλά το κοινωνικό. Ποιος τελικά βγήκε κερδισμένος από το παρανάλωμα της ζωής του ζωγράφου Βίνσεν Βαν Γκόφ; Η Κεφαλά γνωρίζει πολύ καλά πως η τέχνη που παράγει το άτομο, είτε σε στενή σχέση με το δημόσιο εξυπηρετώντας έτσι προγράμματα εξουσίας, είτε σε διάσταση από αυτό, εν τέλει, το δημόσιο είναι αυτό που θα αξιολογήσει και θα χρησιμοποιήσει την τέχνη ανάλογα με τα δικά του συμφέροντα. Ακόμα και το κατακτημένο μέλλον μέσω της τέχνης, διαπερνάται από τη σκιά μιας ολότητας η οποία αφομοιώνει τα πάντα όχι για το ομαδικό καλό. Στο δεύτερο ταξίδι της στο Παρίσι, γράφει μετά από μια επίσκεψη στο φημισμένο μουσείο του Λούβρου:

“All nations seem to sale their past and that of its artist. Thinking of all the works in galleries, museums all these private individuals trying to survive, to work, almost always with great difficulty, that have now become synonymous with national culture. Private gestures that have been totally appropriated, even their experiments their attempts to express something, to find style, have become public property”.